

פסחים לד

הלכה: מדליקין בפת ובשמן של תרומה שנטמאת.
הגבלת ההלכה:

רבי יוחנן	אביי אמר משמיה דחזקיה, ורבא אמר דבי רבי יצחק בר מרתא אמר רב הונא
אפילו חיטי. <u>קושי</u> : ואמאי? ניחוש דילמא אתי בהן לידי תקלה! <u>תירוץ</u> : כדאמר רב אשי: בשליקתא ומאיסתא. הכי נמי - בשליקתא ומאיסתא	לא שנו אלא פת, אבל חיטי לא, שמא יבא בהן לידי תקלה

שאלה: והיכא איתמר דרב אשי?

תשובה: אהא, דאמר רבי אבין בר רב אחא אמר רבי יצחק: אבא שאול גבל של בית רבי היה, והיו מחמין לו חמין בחיטין של תרומה טמאה ללוש בהן עיסה בטהרה. אמאי? ניחוש דילמא אתי בהו לידי תקלה! אמר רב אשי: בשליקתא ומאיסתא.

שאלה של רבא בר מתנה: תנן, **שתילי תרומות שנטמאו ושחלן - טהורים מלטמא ואסורין מלאכול** (בתרומה). וכי מאחר דטהורין מלטמא אמאי אסורין מלאכול?

	רבי ירמיה	רב ששת	אביי בר אבין ורב חנניא בר אבין	
אסורין למי?	לכהנים - מעלה עשו בקדשים שהשקה לא מועילה	לכהנים - הואיל ואיפסילו להו בהיסח הדעת	לזרים	
קושי	הניחא למאן דאמר היסח הדעת פסול הגוף הוי - שפיר, אלא למאן דאמר היסח הדעת פסול טומאה הוי מאי איכא למימר?	הניחא למאן דאמר היסח הדעת פסול הגוף הוי - שפיר, אלא למאן דאמר היסח הדעת פסול טומאה הוי מאי איכא למימר?	ומאי קא משמע לן - גידולי תרומה תרומה, תנינא: גידולי תרומה תרומה! - וכי תימא: גידולי גידולין ומאי קא משמע לן - בדבר שאין זרעו כלה, הא נמי תנינא: הטבל גידוליו מותרין בדבר שזרעו כלה, אבל בדבר שאין זרעו כלה - אפילו גידולי גידולין אסורין באכילה!	

	רבי יוחנן	רבי שמעון בן לקיש
היסח הדעת	פסול טומאה	פסול הגוף
הטעם	שאם יבא אליהו ויטהרנה - שומעין לו	שאם יבא אליהו ויטהרנה - אין שומעין לו

ר' יוחנן מקשה על ר' שמעון בן לקיש: **רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא אומר: לול קטן היה בין כבש למזבח במערבו של כבש, ששם היו זורקין פסולי חטאת העוף, ותעובר צורתן ויוצאין לבית השריפה.**

- אי אמרת בשלמא פסול טומאה הוי - משום הכי בעי עיבור צורה, שמא יבא אליהו ויטהרנה
- אלא אי אמרת פסול הגוף, למה לי עיבור צורה? והתנן, **זה הכלל: כל שפסולו בגופו - ישרף מיד, בדם ובבעלים - תעובר צורתן ויוצאין לבית השריפה!**
תירוץ: אמר ליה: האי תנא - תנא דבי רבה בר אבוה הוא, דאמר: אפילו פיגול טעון עיבור צורה.

עוד קושי של ר' יוחנן נגד ר' שמעון בן לקיש: איתיביה: **נטמא או שנפסל הבשר, או שיצא חוץ לקלעים, רבי אליעזר אומר: יזרוק, רבי יהושע אומר: לא יזרוק. ומודה רבי יהושע שאם זרק - הורצה. מאי נפסל - לאו בהיסח הדעת?**

- אי אמרת בשלמא פסולי טומאה הוי - היינו דמשכחת לה דמרצי ציץ.
 - אלא אי אמרת פסול הגוף הוי - אמאי הורצה (ציץ)?
- תירוץ: מאי **נפסל** - נפסל בטבול יום.
קושי: אי הכי היינו **טמא!**
תירוץ: תרי גווני טמא.

תשובה אחרת של רבי ירמיה לשאלת רבא בר מתנה: כי סליק רבין אמרה לשמעתיה קמיה דרבי ירמיה, ואמר: בבלאי טפשאי, משום דיתבי בארעא דחשוכא אמריתון שמעתתא דמחשכו! לא שמיע לכו הא דרבי שמעון בן לקיש משמיה דרבי אושעיא:

השיקן ואחר כך הקדישן	הקדישן ואחר כך השיקן	
טהורין	טמאים	מי החג שנטמאו
	אין זריעה להקדש	הטעם

שאלה על דברי ר' ירמיה: יתיב רב דימי וקאמר לה להא שמעתא. אמר ליה אביי: הקדישן בכלי קאמר, אבל בפה לא עבוד רבנן מעלה, או דילמא בפה נמי עבוד רבנן מעלה? תשובה: אמר ליה: זו לא שמעתי, כיוצא בה שמעתי. דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן:

הקדישן ואחר כך דרכן	דרכן ואחר כך הקדישן	
טהורים	טמאין	ענבים שנטמאו

והא ענבים, דקדושת פה נינהו - ואפילו הכי עבוד רבנן מעלה. דחייה: אמר רב יוסף: ענבים קאמרת - הכא בענבים של תרומה עסקינן, דקדושת פה דידהו כקדושת כלי דמיא. אבל הני דבעי כלי - בפה לא עבוד רבנן מעלה.

קושי על המקרה של הענבים שהביא ר' אבהו: דרכן - ואפילו טובא. ומי אמר רבי יוחנן הכי? והאמר רבי יוחנן: ענבים שנטמאו - דורכין פחות פחות מכביצה! תירוץ 1: הכא נמי - פחות פחות מכביצה. תירוץ 2: התם - דנגעו להו בראשון, דהו להו אינהו (הענבים) שני, הכא - דנגעו בשני, דהו להו (הענבים) שלישי.

חיזוקים לדברי ר' אבהו שחכמים עשו מעלה בקדשים (ולפי רש"י אפילו בקדושת הפה)

רבא	רב שימי בר אשי	רב אשי	
ותן ע'זו ט"ס חיי"ט א"ז כ"י - שתהא חיותן בכלי.	טבל ועלה - אוכל במעשר. העריב שמשו - אוכל בתרומה.	והפסג - לרבות את העצים ולבונה	המקור
ותן - אלמא תלושין נינהו, והא מחוברין נינהו!	בתרומה - אין, בקדשים - לא. אמאי? טהור הוא!	עצים ולבונה בני איטמויי נינהו?	קושי על המקור
אלא מעלה, הכי נמי - מעלה			תירוץ - ובכך חיזוק לדברי ר' אבהו

